

Wakayama người bạn thân mến của tôi

Nguyễn Thanh Hoàng Trang

Khoa giáo dục, nghiên cứu sinh, Việt Nam

Vào một ngày đẹp trời, ở khu đất phía sau trường đại học, tôi dừng chân trước một căn nhà mang phong cách Nhật. "A, là bạn Trang", "Bạn tới rồi, Trang~~". Từ xa một bạn nữ mà tôi không quen biết vừa vui vẻ gọi tên tôi vừa chạy đến dang tay ôm lấy tôi. Mới đây tôi còn đang đau đầu lo lắng vì không biết lần đầu gặp phải mặt nên nói gì cho phải. Vậy mà chỉ bằng một hành động đơn giản của bạn gái nọ, mọi lo lắng trong lòng tôi đều tan biến. Đây là lúc tôi lần đầu tiên đặt chân tới câu lạc bộ cung đạo trường Wakayama với tư cách là thành viên mới của câu lạc bộ. Thành viên của câu lạc bộ đến từ nhiều khoa khác nhau nhưng họ cứ như một gia đình nhỏ, dưới một mái nhà, cùng nhau luyện tập, cùng nhau trải qua nhiều kỉ niệm vui buồn. Tôi còn nhớ như in lần đầu tiên cùng câu lạc bộ tham gia thi đấu. Mọi người xếp thành vòng tròn khoác tay nhau rồi hô to "Tất thắng", "quyết thắng!!" cổ vũ tinh thần lẫn nhau. Chỉ một khoảnh khắc ngắn ngủi cũng đủ khiến tôi cảm nhận được tinh thần đoàn kết mạnh mẽ của họ. Lúc chiến thắng, có người cười đùa vui vẻ cũng có người bật khóc. Đối với từng thành viên câu lạc bộ, được tham gia thi đấu chính là niềm tự hào, là biểu tượng của sự tín nhiệm. Chính vì vậy mà những giọt nước mắt này không chỉ là những giọt nước mắt của niềm vui chiến thắng mà còn là niềm vui vì đã không phụ kì vọng của tập thể. Sau khi hiểu được ý chí của các bạn, lần đầu tiên tôi cảm thấy, có thể được đóng góp chút sức lực cho tập thể là một việc đáng tự hào biết bao. Kể từ khi tham gia câu lạc bộ, mỗi ngày của tôi đều tràn đầy ắp. Tôi chưa bao giờ nghĩ mình có thể được cùng những người bạn thân thiết cười đùa một cách vui vẻ thế này. Khi vui chơi thì hăng hái chơi hết mình, khi luyện tập lại nghiêm túc, tập trung cao độ. Ở một góc độ nào đó, đối với người Nhật, có thể nói câu lạc bộ như một xã hội Nhật thu nhỏ, nơi mà sinh viên rèn luyện lễ nghi, tác phong cần thiết làm hành trang trước khi bước vào đời.

Tôi hay nghe nói, một người nước ngoài kết hôn với người Nhật, cho dù có sống nhiều năm ở Nhật, hiểu biết rõ phong tục tập quán của người Nhật đi chăng nữa thì vẫn mãi mãi chỉ là khách trong mắt người Nhật. Tương tự trường hợp hai người bạn cùng phòng với tôi. Ở cùng với nhau cũng đã hơn nửa năm, hai bạn đối xử với tôi rất tốt, rất đúng mực nhưng cho dù tôi có tìm đủ mọi cách để thân thiết hơn, các bạn ấy vẫn không mở lòng với tôi, giữa chúng tôi cứ như luôn tồn tại một khoảng cách vô hình. Cô thường hay nói với tôi "người Nhật cũng có người này người nọ" nhưng tôi vẫn không thể không ngạc nhiên với câu hỏi vì sao trong cùng một tỉnh Wakayama, thậm chí chỉ là khoảng cách trong và ngoài câu lạc bộ thôi nhưng cách cư xử của người Nhật lại có sự khác biệt đến như vậy. Và rồi dần dần tôi nhận ra, hai người bạn cùng phòng tôi không phải là không chịu mở lòng ra với tôi mà là cách thể hiện tình bạn của họ quá khiêm tốn. Chỉ bằng việc các bạn ấy dù bận rộn với công việc hoặc câu lạc bộ nhưng vẫn dành thời gian đi ngắm hoa với tôi hay những khi tôi trở về được nghe câu "bạn về rồi" thôi cũng đủ khiến tôi thấy ấm áp vô cùng. Hình tượng của người Nhật là những người khiêm tốn, dè dặt, luôn che giấu cảm xúc của mình. Vậy mà những khi tôi cảm thấy chán nản, cô giáo dạy tiếng Nhật cho tôi luôn nhẹ nhàng

ôm lấy tôi và cổ vũ tôi vượt qua khó khăn. Chỉ là một cái ôm thôi nhưng nó lại khiến cho mọi nỗi buồn cũng như nỗi nhớ nhà của tôi vơi đi rất nhiều. Ở một nơi xa quê hương nhưng lại luôn khiến tôi cảm nhận được sự ấm áp thân thuộc, lòng cảm kích này như thế nào cũng không thể dùng ngôn từ để diễn tả hết.

Trong thời gian nửa năm tôi đã cùng bạn bè đi du lịch nhiều nơi nổi tiếng của Nhật như Tokyo, Kyoto, Osaka. Những tòa nhà cao tầng trải dài cùng với nhịp sống hối hả nơi đô thị, những địa điểm tham quan đông nghẹt người, những con phố tấp nập từ sáng đến tối. Một Wakayama đậm chất nông thôn không thể nào đem ra so sánh với sự phồn hoa của những đô thị này nhưng vì sao khi kết thúc một ngày, nơi tôi muốn trở về nhất lại không phải nơi nào khác mà chính là Wakayama. Vào sáng sớm, những con chim bay đi kiếm mồi nhưng cho dù bay đến đâu thì lúc màn đêm buông xuống chúng cũng nhất định sẽ quay về tổ. Có lẽ tôi cũng như chú chim nhỏ, trong lòng đã xem Wakayama như ngôi nhà thứ hai của mình nên dù có đi đến đâu cũng luôn muốn hướng về tổ ấm thân thương của mình. Gần đây Aeon được xây dựng nên việc mua sắm cũng trở nên tiện lợi hơn. Trước đây, màn hình điện thoại bị vỡ, người dân phải lặn lội đến tận Osaka để sửa chữa, nhưng bây giờ đến cả nơi sửa chữa điện thoại cũng đã được xây nên, quả thật Wakayama đã trở thành một nơi tiện nghi cho cuộc sống. Phát triển không phải là việc xấu nhưng những điều quý giá có nguy cơ bị cuốn theo dòng chảy của sự đô thị hóa. Tôi mong rằng Wakayama sẽ mãi luôn giữ được vẻ đẹp riêng của mình.

Gần đây, tôi bỗng dưng muốn chụp hình những nơi quen thuộc tôi đã đi qua không biết bao nhiêu lần như Aeon, những con dốc hay khuôn viên trường học. Tôi không rõ là vì tự nhiên có cảm hứng hay do thời gian tôi ở lại Wakayama chỉ còn vồn vẹn ba tháng nhưng điều tôi hiểu rõ là hiện giờ tôi muốn khắc ghi từng ngõ ngách của Wakayama vào lòng.

Tôi chưa từng nghĩ đi du học lại thú vị đến như vậy. Mỗi khi nhớ lại những kỉ niệm ở Wakayama tôi lại bất giác nở nụ cười. Trăm nghe không bằng mắt thấy, được tận mắt chứng kiến vẻ đẹp của Nhật Bản, sống cùng người Nhật, không chỉ hiểu thêm về văn hóa tôi còn học được lối suy nghĩ và cách sống của người Nhật. Xin được gửi lời cảm ơn chân thành đến những thầy cô những người bạn Nhật đã cho tôi một thời gian du học đầy thú vị.